

Hồi 21

Tảo Khai Mê Sương Kiến Thiên Ma

Cảnh Huệ Khanh:

- Người giữ chức vụ gì trong Thiên Ma bang?

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Xin lỗi, ta phải xem dung nhan của nàng trước, rồi mới có thể trả lời.

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy ra khỏi động.

Lúc quay lại trong động đã khôi phục bộ mặt thật, nàng cố ý làm ra vẻ rất khiêu gợi, mỉm cười:

- Có giống như truyền thuyết không?

Lãng tử Trương Thanh lộ vẻ rất ngạc nhiên:

- Không giống.

Cảnh Huệ Khanh chưng hửng:

- ô !

Lãng tử Trương Thanh:

- Nàng đẹp hơn rất nhiều so với trong truyền thuyết.

Cảnh Huệ Khanh cười:

- Người quá khen, ta tự quyết rằng ta không phải là người đẹp...

Lãng tử Trương Thanh:

- Không, trong tất cả người đẹp mà ta từng nhìn thấy, nàng là người đẹp nhất không ai sánh bằng.

Cảnh Huệ Khanh đỏ mặt, rồi nói một cách nghiêm túc:

- Người nói năng phải cẩn thận, nếu chọc giận ta, sẽ không mang đến cho người điều tốt lành đâu.

Lãng tử Trương Thanh:

- Ta chỉ nói sự thật thôi.

Cảnh Huệ Khanh:

- Bây giờ có thể trả lời câu hỏi của ta rồi chớ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Được, nàng nghe đây, chức vụ của ta là phó hương chủ của Thiên Ma bang, nhưng sắp được thăng làm chánh hương chủ rồi.

Cảnh Huệ Khanh:

- Thiên Ma là ai ?

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Vấn đề này dù ta muốn trả lời cũng không trả lời được.

Cảnh Huệ Khanh:

- Nghĩa là sao?

Lãng tử Trương Thanh:

- Vì chính ta cũng không biết Thiên Ma là ai !

Cảnh Huệ Khanh cười:

- Người là phó hương chủ của Thiên Ma bang, lại không biết bang chủ là ai, ai mà tin được ?

Lãng tử Trương Thanh :

- Sự thật đúng là như vậy, đừng nói là ta, ngay cả chánh hương chủ cũng không được biết.

Cảnh Huệ Khanh:

- Các người chưa hề được thấy mặt Thiên Ma ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Gặp rồi, nhưng chỉ thấy được đó là một người đeo một chiếc mặt nạ quý, người của bốn bang từ phó hương chủ trở lên, đều phải đeo mặt nạ quý, nên không hề biết mặt lẫn nhau.

Cảnh Huệ Khanh:

- Nguyên nhân gì khiến các người chịu trung thành với Thiên Ma không hề biết mặt?

Lãng tử Trương Thanh:

- Tiền.

Cảnh Huệ Khanh:

- Bao nhiêu tiền?

Lãng tử Trương Thanh:

- Mỗi tháng một ngàn lượng.

Cảnh Huệ Khanh cười:

- Một người như người nếu đơn thân độc mã đi làm phĩ làm quấy, thu nhập mỗi tháng đâu dưới một ngàn lượng.

Lãng tử Trương Thanh:

- Đúng nếu mỗi tháng chỉ có một ngàn lượng ta cũng không làm.

Cảnh Huệ Khanh:

- Vậy còn gì nữa?

Lãng tử Trương Thanh:

- Còn có quyền lực, quyền lực còn quý hơn đồng tiền, nó có thể khiến ta đoạt được tất cả những gì mà đồng tiền không thể mua được ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Người có bao nhiêu quyền lực?

Lãng tử Trương Thanh:

- Toàn bộ đất Thục, ta có thể làm tất cả những gì ta muốn, ngoài chánh hương chủ ra không ai có thể cản trở ta.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đó là về mặt đối ngoại còn đối nội ? Người có thể làm tất cả người muốn trong Thiên Ma bang không?

Lãng tử Trương Thanh:

- Đối nội, đương nhiên ta phải phục tùng lệnh của Thiên Ma, Thiên Ma muốn ta làm gì, thì ta cứ làm theo là được rồi.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng rồi nói:

- Thiên Ma bảo người đứng thì người phải đứng, bảo người ngồi thì người phải ngồi đúng không ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh:

- Vậy thì biệt hiệu của người phải sửa đổi một chút, sửa thành " nô tài" thì thích hợp hơn !

Lãng tử Trương Thanh:

- Không nên chửi mắng.

Cảnh Huệ Khanh:

- Nếu ta là một người đàn ông, dù chánh hay tà ta càng không dám nhờ vào người khác, càng không dựa vào việc nhờ vả kẻ khác, thật là xấu hổ !

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Cảnh cô nương, chúng ta hãy bàn luận kỹ xem... Cảnh cô nương, chúng ta bàn về việc khác đi... tên giả dạng ta để đi vào cốc có phải là Nhạc Hạc không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Không sai.

Lãng tử Trương Thanh:

- Nghe nói nàng vẫn đi chung với hắn?

Cảnh Huệ Khanh:

- Hắn là nghĩa đệ của ta.

Lãng tử Trương Thanh:

- Thật vậy à ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Ta lớn hơn hắn bảy tám tuổi.

Lãng tử Trương Thanh:

- Trong lòng của hắn nàng cũng chỉ là một nghĩa tử ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy.

Bồng nhiên Lãng tử Trương Thanh cười vui vẻ:

- Nếu đúng như vậy ta rất muốn giúp nàng vào cốc để cứu hấn.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đa tạ, võ công của hấn hiện nay không hề kém hơn hai vị chưởng môn đương kim nào cả, lỡ gặp nguy hiểm, chắc có thể an toàn thoát lui.

Lãng tử Trương Thanh:

- Chắc chắn không thể!

Cảnh Huệ Khanh thấy hấn khẳng định như vậy, nên rất lo lắng cho Nhạc Hạc, liền hỏi tiếp:

- Người cho rằng hấn đã thất thủ bị bắt?

Lãng tử Trương Thanh:

- Đúng vậy, trừ phi Thiên Ma chịu tha cho hấn, nếu không chắc chắn thì không thể sống sót.

Cảnh Huệ Khanh cười:

- Đừng hù dọa ta!

Lãng tử Trương Thanh:

- Ta không gạt nàng đâu, dù cho hấn có bản lĩnh đến đâu, khi sa vào Thiên Ma Cốc, chỉ còn một con đường chết !

Cảnh Huệ Khanh:

- Trong đó có nhiều cơ quan?

Lãng tử Trương Thanh:

- Không phải.

Cảnh Huệ Khanh:

- Nếu không là gì ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Con người !

Cảnh Huệ Khanh:

- Đông lắm à ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Cũng không đông lắm, nhưng chỉ riêng "Thập thường vệ " của Thiên Ma thì hẳn đã không đủ sức đối phó.

Cảnh Huệ Khanh:

- "Thập thường vệ " là gì?

Lãng tử Trương Thanh:

- Mười vị cao thủ kề cận Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh:

- Họ rất lợi hại ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh nhìn hấn hồi lâu bỗng nhiên hé môi cười:

- Lúc này người bảo rằng dù ta có xử trí người bằng cách nào người quyết không khai nửa lời, sao bây giờ lại nói nhiều như vậy ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Tại vì ta thấy thích nàng.

Cảnh Huệ Khanh tức thì đỏ ửng cả đôi má, giận hét:

- Ngông cuồng ! Chắc người đã chán sống rồi?

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Nếu nàng chịu ứng ta, ta nguyện từ đây rời bỏ Thiên Ma bang và giúp nàng giải cứu Nhạc Hạc.

Cảnh Huệ Khanh quát:

- Câm miệng !

Lãng tử Trương Thanh:

- Đây là lời thực lòng của ta, Trương Thanh ta phiêu bạt giang hồ đã gần mười năm, suốt ngày vật lộn với gươm đao, gần đây đã cảm thấy mệt mỏi chán nản, rất muốn dừng bước lại mà nàng lại đúng là một cô nương mà ta hằng mơ ước. Hãy cho ta một cơ hội !

Cảnh Huệ Khanh giận dữ rút thanh kiếm ra quát:

- Người còn dám nói nữa!

Lãng tử Trương Thanh chẳng hề hoảng sợ cười ha hả:

- Đồng ý hay không còn tùy nàng hà tất phải nóng giận !

Cảnh Huệ Khanh:

- Người sắp chết đến nơi còn dám xuất ngôn ngông cuồng, chẳng lẽ người cho rằng ta không dám giết người?

Lãng tử Trương Thanh:

- Ta không hề có ý khinh bạc.

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng:

- Hừ ! Người câm miệng ngay cho ta.

Lãng tử Trương Thanh thở dài:

- Xem ra Trương Thanh ta muốn cải tà quy chánh, muốn làm một người tốt cũng thật khó...

Cảnh Huệ Khanh chăm chú nhìn hắn giây lát bỗng nhiên tươi cười:

- Ta hỏi người, người bảo rằng Thiên Ma đã gài sẵn một cái bẫy trong Thiên Ma Cốc, thật ra tình hình như thế nào?

Lãng tử Trương Thanh chậm rãi:

- Trong Thiên Ma Cốc, có ba căn nhà lá cũ kỹ đó chính là cái bẫy.

Cảnh Huệ Khanh đã từng nhìn thấy ba căn nhà lá đó, nên biết hắn không phải nói dối liền hỏi tiếp :

- Nói tiếp đi !

Lãng tử Trương Thanh:

- Nếu là người ngoài lén vào trong cốc chắc chắn hắn sẽ đi vào ba căn nhà lá đó, ở trong nhà chẳng có gì cả chỉ có một người áo vàng lúc nào cũng túc trực ở đó...

Cảnh Huệ Khanh:

- Người áo vàng?

Lãng tử Trương Thanh:

- Hắn là một trong "Thập thường vệ".

Cảnh Huệ Khanh:

- Hắn thế nào?

Lãng tử Trương Thanh:

- Khi hấn thấy có người vào nhà sẽ lạng lẽ vào cho người đó một chiếc khăn vàng bảo hấn cột vào cánh tay trái.

Cảnh Huệ Khanh:

- Rồi sau đó ?

- Sau đó bảo hấn đến Thiên Ma động để trình diện.

- Rồi thế nào?

- Khi vào Thiên Ma động hấn sẽ phát hiện chỉ có mình hấn đeo chiếc khăn vàng đó trên cánh tay, nhưng lúc đó đã quá muộn rồi.

- Ta vẫn chưa hiểu.

- Những người nhận được lệnh đến tham gia Thiên Ma đại hội hôm nay đều đã được báo trước sau khi vào cốc, phải đến thẳng Thiên Ma động, mà người ngoài thì không thể biết được Thiên Ma động ở đâu nên những người lên vào Thiên Ma Cốc chắc chắn tưởng rằng ba căn nhà lá đó chính là nơi diễn ra Thiên Ma đại hội...

- Ta hiểu rồi.

- Cho nên ta bảo rằng Nhạc Hạc đã bị bắt, không phải là lời hù dọa.

- Còn tình hình trong Thiên Ma động thì sao ?

- Ta chưa từng vào đó, nên ta biết, nhưng ta nhận được thông báo : Sau khi vào cốc đi về phía bên trái đến một nơi nào đó sẽ có người trực sẵn để mở cửa động cho ta vào, khi vào động liền thấy một đại sảnh, rồi bước vào đại sảnh và ngồi theo thứ tự.

- Khi Thiên Ma phát hiện trên cánh tay Nhạc Hạc có đeo chiếc khăn vàng thì sẽ có hành động gì?

- Hấn sẽ không gặp được Thiên Ma.

- Tại sao?

- Khi Thiên Ma biết được có người ngoài giả dạng người của bốn bang lên vào cốc, hấn sẽ không xuất hiện.

- Vậy ai sẽ đối phó với Nhạc Hạc?

- Thập thường vệ.

- Họ sẽ xử trí Nhạc Hạc ra sao?

- Còn phải xem ý của Thiên Ma như thế nào, nhưng theo ta thì mười phần hết chín thì sẽ ra lệnh lập tức xử tử hấn.

Cảnh Huệ Khanh không lên tiếng nữa chỉ bước tới bước tui trong động.

Trên khuôn mặt nàng không lộ tình cảm gì, nhưng ai cũng biết được lòng nàng đang thiêu đốt vì lo lắng !

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Ta cảm thấy nàng và hấn đều đại đột...

Cảnh Huệ Khanh dừng bước:

- Tại sao?

Lãng tử Trương Thanh:

- Nếu ta là Nhạc Hạc, khi biết được Thiên Ma sẽ triệu tập Thiên Ma đại hội ở Thiên Ma Cốc ta sẽ không vào cốc để mạo hiểm mà nhanh chóng đến báo với Ngũ lão hội để Ngũ lão hội đến xử lý.

Cảnh Huệ Khanh:

- Ta cũng có dự định như thế, nhưng hấn cương quyết muốn vào cốc để dò xét, ta cũng đành chiều theo hấn.

Lãng tử Trương Thanh:

- Bây giờ mạng sống của hấn đang rất nguy kịch, nàng có dự định gì?

Cảnh Huệ Khanh lắng nhìn hấn, như muốn nhìn thấu trái tim của hấn một hồi lâu:

- Quả thật người nguyện rời khỏi Thiên Ma bang giúp ta cứu người?

Lãng tử Trương Thanh:

- Nếu nàng chịu ứng ta, ta nguyện sẽ bán mạng vì nàng !

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

- Ta đâu thể tin người.

Lãng tử Trương Thanh:

- Điều này tùy thuộc vào lòng gan dạ của nàng.

Cảnh Huệ Khanh:

- Chẳng qua người chì muốn gạt ta thả người ra mà thôi, đừng tưởng rằng ta không biết.

Lãng tử Trương Thanh:

- Vậy thì không còn gì để bàn nữa.

Dứt lời, nhắm mắt lại, hình như muốn ngủ.

Cảnh Huệ Khanh tra kiếm kiếm võ, ngồi xuống đối diện với hấn lẩm bầm:

- Hạc đệ bảo rằng sẽ trở về trước khi trời tối.

Lãng tử Trương Thanh hình như chẳng nghe gì cả vẫn im lặng nhắm mắt.

Cảnh Huệ Khanh:

- Người xuất thân từ môn phái nào?

Lãng tử Trương Thanh lạnh lùng nói:

- Phái Đường Lang, sau đó bị trục xuất khỏi sư môn.

Cảnh Huệ Khanh:

- Tại sao?

Lãng tử Trương Thanh:

- Vì ta không giữ quy tắc, lúc nào cũng gây chuyện.

Cảnh Huệ Khanh:

- Người đã làm ít việc xấu trong chốn giang hồ đúng không?

Lãng tử Trương Thanh:

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh:

- Việc xấu gì cũng dám làm?

Lãng tử Trương Thanh mỉm cười:

- Nàng định ám chỉ gì ?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng:

- Giết người phóng hỏa, cướp tài cướp sắc.

Lãng tử Trương Thanh:

- Giết người phóng hỏa ta đều làm qua, đôi khi cũng có cướp tài, còn cướp sắc thì chưa.

Cảnh Huệ Khanh:

- Hừ! Nói láo !

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Thật mà, ta không bao giờ cướp sắc, việc đó thật là đê tiện, người ta thường bảo rằng " đạo " cũng có " đạo ", điểm này chúng ta cũng có "đạo ".

Cảnh Huệ Khanh:

- Người còn có thể nói thêm gì nữa?

Lãng tử Trương Thanh:

- Ta cũng biết được khá nhiều, nhưng thành thật xin lỗi ta không thể cho nàng biết thêm được nữa.

Cảnh Huệ Khanh:

- Khi Nhạc Hạc trở về đây bọn ta sẽ giải giao người đến Ngũ lão hội.

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Ta dám đánh cuộc với nàng chắc chắn Nhạc Hạc không thể trở về, không tin thì cứ chờ xem.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát bỗng nhiên hai má ửng đỏ ra vẻ e thẹn:

- Người cô đói không?

Lãng tử Trương Thanh cảm thấy câu hỏi của nàng hơi lạ liền mở to đôi mắt:

- Đói thì sao?

Cảnh Huệ Khanh:

- Ta có đem theo khá nhiều lương khô, có thể chia cho người một ít.

Lãng tử Trương Thanh cảm thấy hứng thú tươi cười :

- Ta không đói lắm, nhưng muốn ăn một chút.

Cảnh Huệ Khanh liền lấy ra một chút lương khô ném xuống trước mặt hắn:

- ăn đi !

Lãng tử Trương Thanh không cử động, gượng cười:

- Cảnh cô nương, nàng cố tình ghẹo ta chắc?

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên:

- Ghẹo người ?

Lãng tử Trương Thanh:

- Nàng đã điểm huyết của ta, ta không thể cử động được thì ăn như thế nào ?

Cảnh Huệ Khanh hiểu ra, cười nói:

- Đúng rồi, ta quên mất.

Lãng tử Trương Thanh:

- Theo ta nàng sẽ không dám giải huyết cho ta, đúng không?

Cảnh Huệ Khanh suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như người dám thề độc có thể ta sẽ giải huyết cho người...

Im lặng một lát Cảnh Huệ Khanh liền nói tiếp:

- Ta sẽ giải huyết cho người nhưng nếu người thừa cơ bỏ chạy thì người là... là con heo nọc, thế nào?

Lãng tử Trương Thanh cười:

- Đồng ý !

Cảnh Huệ Khanh liền đứng dậy bước tới đá vào lưng hấn một cái, sau đó lui ra vài bước:

- Xong rồi người hãy ăn đi !

Lãng tử Trương Thanh chờ cho huyết khí toàn thân lưu thông bình thường trở lại đột nhiên nhảy lên cười ha hả:

- Cảnh Huệ Khanh, mọi người đều bảo rằng nàng là một cô nương thông minh sáng dạ, theo ta thì họ đã lầm.

Bấy giờ Nhạc Hạc trong Thiên Ma động, cũng gặp một tình huống bất ngờ khi mười tám vị chánh phó hương chủ có mặt đầy đủ, đột nhiên trong động vang lên tiếng trống.

Tiếp đó, đôi màn gấm long phụng từ từ mở ra, từ bên trong có mười người nối đuôi nhau bước ra.

Mười người này đều mặc áo màu vàng, trên mặt mỗi người đều đeo chiếc mặt nạ quỷ !

Họ bước vào đại sảnh liền sắp hàng ngang sau chiếc bàn, trông thật giống một bọn yêu ma quỷ quái !

Mười bảy vị chánh phó hương chủ đang ngồi trong đại sảnh liền đồng loạt đứng dậy.

Nhạc Hạc liền đứng dậy theo họ, hấn không biết rằng mười người áo vàng này chính là "Thập thường vệ" của Thiên Ma, hấn tưởng rằng họ chính là Thiên Ma trong lòng lấy làm lạ thầm nghĩ:

- Trời đất, thì ra Thiên Ma đông như vậy à ?

Hấn nhanh chóng quan sát mười người áo vàng một lượt phát hiện có hai người trong bọn có thân hình giống như Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long và Tam Cức La Hán Cát Vạn Lý, trong lòng lại nghĩ thầm:

- Hừ ! Thì ra họ là nhân vật " Thiên Ma " trong Thiên Ma bang !

Bây giờ người áo vàng đứng giữa có thân hình rất giống như Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long bắt đầu lên tiếng bằng giọng nói thấp trầm mà chậm rãi:

- Mời chư vị ngồi.

Mười tám vị chánh phó hương chủ đồng loạt ngồi xuống. Người áo vàng đó nói tiếp:

- Xương ngôn đâu rồi?

Không ai lên tiếng trả lời.

Người áo vàng đó nhìn xuống mọi người một lượt, lại hỏi:

- Xương ngôn vẫn chưa tới à ?

Nhạc Hạc nghĩ rằng mình là người duy nhất có đeo chiếc khăn vàng trong mười tám vị chánh phó hương chủ, rất có thể chính là xương ngôn của " Thiên Ma đại hội " này, nên rất muốn đứng lên trả lời nhưng lại sợ đoán lầm sẽ gây thêm nhiều phiền phức, nhất thời lúng túng, không biết làm gì.

ánh mắt của người áo vàng đó đã ngừng lại ở "khuôn mặt " của hấn, trầm giọng:

- Vị phó hương chủ kia, chẳng lẽ người ngủ gục à?

Nhạc Hạc thấy hấn đang nhìn mình, thì nghĩ rằng chắc mình chính là xương ngôn của đại hội hôm nay, liền đứng dậy.

Người áo vàng đó liền hỏi:

- Người làm gì đó?

Nhạc Hạc mô phỏng giọng nói của Lãng tử Trương Thanh:

- Xin lỗi, tại hạ không được khoẻ lắm, chưa kịp nghe rõ.

Dứt lời chấp tay thi lễ người áo vàng đó lắng nhìn giây lát, bỗng lên tiếng cười:

- Không sao, bây giờ bắt đầu chấp hành nhiệm vụ của người đi !

Nhạc Hạc rời khỏi chỗ ngồi đến đứng ở phía trái chiếc bàn, nhưng không biết chấp hành nhiệm vụ như thế nào, đang lúc lúng túng.

Người áo vàng đó liếc nhìn hắn:

- Người còn chờ gì nữa?

Nhạc Hạc liềm lĩnh lớn tiếng:

- Đại hội bắt đầu, mời Thiên Ma an vị.

Vừa nói dứt lời mười bảy vị chánh phó hương chủ bỗng nhiên đồng loạt cười ha hả.

Nhạc Hạc biết rằng mình đã sai lầm, nhưng tình huống đã phát triển đến nỗi như vậy, hắn cố bình tĩnh lại liền bỏ chiếc mặt nạ xuống trầm giọng cười:

- Chủ vị đừng cười, tại hạ thật tình muốn gặp Thiên Ma !

Có lẽ mọi người đều đã biết hắn là Nhạc Hạc nên khi hắn bỏ mặt nạ xuống chẳng ai ngạc nhiên vẫn không ngưng tiếng cười.

Người áo vàng đó cười:

- Nhạc Hạc, chắc người đã ăn tim gấu, mật hổ, cho nên mới dám đến đây !

Nhạc Hạc vươn mày cười lớn:

- Đây đâu phải Long đàm hổ huyết, hà tất phải ăn tim gấu mật hổ.

Người áo vàng đó cười nham nhớt :

- Thế người nghĩ rằng nơi này là gì?

Nhạc Hạc:

- Hổ quả !

Người áo vàng đó:

- Ồ !

Nhạc Hạc ngửa mặt ngang nhiên:

- Quạ đen lúc tan lúc hợp, hợp rồi bỗng chốc lại tan, có gì đáng sợ chứ ?

Người áo vàng đó buông tiếng cười lớn:

- Tiểu tử này khẩu khí khá đấy !

Nhạc Hạc nhìn hấn không chớp mắt lạnh lùng:

- Người... có phải là Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long không?

Người áo vàng đó gật đầu cười:

- Không sai !

Nhạc Hạc quay nhìn chín người áo vàng còn lại cười nói:

- Còn có một vị Tam Cước La Hán Vạn Lý cũng có mặt ở đây chớ?

Một người áo vàng thân hình cao lớn liền bước tới cười nói:

- Chính lão phu đây !

Nhạc Hạc

- Mười người các người là Thiên Ma của Thiên Ma bang?

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý cười ha hả:

- Không phải, bọn ta là " Thập thường vệ" của Thiên Ma !

Nhạc Hạc:

- Vậy thì hãy gọi Thiên Ma ra đây !

Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long bỏ chiếc mặt nạ quỷ xuống mỉm cười:

- Muốn gặp bang chủ của bọn ta rất là dễ dàng, chỉ cần tiểu tử người có thể đánh bại mười người bọn ta, lúc đó bang chủ của bọn ta sẽ hiện thân gặp mặt với người.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng:

- Được ra tay đi !

Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long

- Hãy ra bên ngoài động !

Nhạc Hạc liền cùng bọn họ... tất cả hai mươi bảy người ra khỏi Thiên Ma động, đến một khoảnh đất trống ở giữa Thiên Ma Cốc.

Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long thấy mọi người đã vây quanh Nhạc Hạc thành một vòng tròn liền bước tới đối diện với Nhạc Hạc, cười đắc ý:

- Bang chủ của bọn ta đáng lẽ chưa vội lấy mạng của tiểu tử người, không may hôm nay tiểu tử người lại tìm đến đây, đó gọi là thiên đường có ngõ người không đến, địa ngục không cửa lại tự vào !

Nhạc Hạc tay cầm kiếm hiên ngang:

- Đừng nói nhảm nữa, ra tay đi !

Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long:

- Lão phu ngang dọc giang hồ mấy chục năm, đến nay chưa hề động thủ với bọn văn bối, hôm nay vì phụng mạng của bang chủ, đành phải ra tay. Thôi vậy đi, lão phu tay không công người hai mươi chiêu, nếu không hạ được người, thì coi như người đã thắng một trận.

Nhạc Hạc :

- Người không cần khách sáo, kiếm của ta chuyên chém những loại người đã già mà còn nói khoác.

Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long nghe nói như vậy lửa giận xung thiên liền xuống tấn, quát lớn:

- Được ra tay đi !

Nhạc Hạc vừa định rút kiếm thì thấy một người áo xanh phóng ra, chấp tay thi lễ với Tư Mã Như Long:

- Tư Mã thường vệ giết gà dâu cần dùng đến dao mổ trâu, tên tiểu tử này để tại hạ thu xếp được rồi !

Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long:

- Được nhưng không được khinh địch.

Dứt lời liền bước sang một bên, người áo xanh liền quay lại đối mặt với Nhạc Hạc trầm giọng:

- Tiểu tử, người giấu Trương phó hương chủ của ta đi đâu rồi !

Nhạc Hạc cười:

- Sao không dùng kiếm để hỏi?

Người áo xanh giận dữ:

- Được, phải cho tiểu tử biết chút lợi hại mới được !

Dứt lời kiếm đã ra khỏi vỏ, bước tới đột nhiên xuất kiếm quét ngang đôi chân của Nhạc Hạc.

Xuất kiếm như điện thật không phải tay vừa.

Nhạc Hạc hừ nhe một tiếng không hề nhảy lên để né tránh, chỉ hạ trường kiếm xuống, dùng chiêu "yến tử điểm thủy" đón lấy chiêu kiếm của đối phương.

Một tiếng " keng", song kiếm một ngang một dọc chạm nhau, hai người đều thoái lui một bước !

Người áo xanh phát hiện công lực của Nhạc Hạc không mạnh như hấn tưởng, càng không ngại ngừng gì nữa, liền cười một tiếng đột nhiên thân hình nghiêng về phía trước, thanh kiếm trong tay lại quét ngang một vòng nữa.

Nhạc Hạc không hề vội vàng, hai chân xê dịch một chút đã tránh được chiêu kiếm của đối phương, tiếp đó thanh kiếm đâm ngược lên, quát lớn:

- Đỡ lấy!

Kiếm quang chớp như ánh điện, liền nghe người áo xanh thảm kêu một tiếng bỏ kiếm ôm mặt thoát lui !

Thì ra chiêu kiếm vừa rồi của Nhạc Hạc không những chém làm đôi chiếc mặt nạ quỷ trên mặt hấn mà còn để lại một vết thương sâu hơn một tấc trên khuôn mặt của hấn... từ môi dưới đến nhân trung, mũi đến giữa hai mày.

Tất cả mọi người có mặt đều không ngờ Nhạc Hạc đã đánh bại người áo xanh với chiêu kiếm đầu tiên ai nấy đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Nhạc Hạc không thừa thắng xông lên hấn thu kiếm lại bình tĩnh cười:

- Còn vị nào muốn ra tay chỉ giáo?

- Có ta !

Có người hét lên một tiếng, phi thân nhảy vào đấu trường.

Người này cũng là một trong mười bảy vị chánh phó hương chủ, tuổi khoảng ngũ tuần, mình mặc một chiếc áo bào màu xám, tay cầm một thanh kiếm đen bóng.

Nhạc Hạc thấy vậy liền biết thanh kiếm của hấn đã được tẩy độc, nhưng không hề lộ vẻ sợ hãi mỉm cười:

- Cho biết danh tánh !

Người áo xám trả lời thô lỗ:

- Muốn biết ta là ai hỏi bằng thanh kiếm của người đi !

Nhạc Hạc cười:

- Tốt!

Rồi bước tới một bước, khi mũi chân vừa chạm mặt đất bỗng nhiên hấn quỳ xuống, thanh kiếm đâm ngược lên lên.

Chiêu này gọi là "Bàn long thích hổ", một trong những gia truyền tuyệt học của hắn.

Người áo xám thấy vậy miệng phát ra một tiếng hừ, nhanh chóng xoay mình né tránh liền thấy một vết đen được phóng ra nhanh như chớp đỡ lấy kiếm của Nhạc Hạc.

"Keng"

Một tiếng động chói tai vang lên tựa như sấm sét chạm nhau, phát ra những tia lửa lòe mắt.

Liền lúc đó hai người đã triển khai một trận đấu vô cùng kịch liệt chỉ thấy Hắc bạch song kiếm quyện chặt lấy nhau, ánh kiếm bao trùm cả thân hình của họ.

Chớp mắt, hai người đã giao đấu hơn ba chục chiêu, người áo xám nóng lòng muốn thắng đột nhiên hú lên một tiếng dài phóng mình lên cao ba trượng, thanh kiếm đen trong tay nhắm thẳng vào Nhạc Hạc, cả người lấn kiếm từ trên công xuống.

Chiêu thức này như con rồng trong mây đột nhiên từ trên phóng xuống vô cùng lợi hại.

Nhạc Hạc chỉ mỉm cười, thân hình xoay ba vòng về phía trái rồi ngồi bệt xuống mặt đất, thanh kiếm trong tay phóng ngược lên trên.

- ây da !

Người áo xám như vừa bị rấn cắn thân hình đang phóng xuống như chớp, bỗng nhiên co lại rồi té xuống đất như điều đứt dây, văng ra xa hơn hai trượng mới dừng lại.

Hắn cố gắng gượng dậy nhưng đã thất bại vì eo của hắn đã bị trúng một kiếm của Nhạc Hạc, vết thương đang rỉ máu.

Nhạc Hạc vẫn không thừa thắng xông lên, thu kiếm đứng yên quay sang Tư Mã Như Long:

- Chắc phải phiền đến Tư Mã "Thập thường vệ" !

Tư Mã Như Long nhú mày vẫy tay ra lệnh mang người áo xám đã bị trọng thương, rời khỏi đấu trường rồi cất bước định vào.

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý lên tiếng cười :

- Tư Mã huynh khoan đã, để lão phu ra tay được rồi !

Dứt lời, người đã phóng tới trước mặt Nhạc Hạc !

Nhạc Hạc biết rằng võ công của lão không hề thua kém Tư Mã Như Long, nên không hề có ý khinh địch liền gác kiếm ngang ngực chuẩn bị nghinh chiến.

Tam Cước La Hán cười ha hả:

- Tiểu tử ! Lão phu sẽ đấu với ngươi hai mươi chiêu bằng tay không, chỉ cần sau hai mươi chiêu mà ngươi không thua thì coi như ngươi thắng.

Nhạc Hạc nghiêm nghị:

- Xin mời !

Tam Cước La Hán cười:

- Ngươi xuất chiêu trước đi.

Nhạc Hạc im lặng hai chân từ từ đi động, chuẩn bị vung kiếm xuất kích.

Tam Cước La Hán biết rằng kiếm pháp của hắn rất lợi hại nên cũng không dám khinh địch, ánh mắt của hai người chạm nhau, tựa như hai con gà chọi, chậm rãi di động thành một vòng tròn.

Chung quanh yên lặng như tờ.

Một già một trẻ vừa di động vừa thay đổi tư thế, không khí của cuộc chiến ác liệt bao trùm cả tuyệt cốc khiến mọi người có cảm giác ngột thở.

Một hồi lâu, vẫn chưa ai xuất chiêu trước, hình như đôi bên đều đang mong tìm được sơ hở của đối phương, rồi phóng ra một đòn chí mạng.

Mỗi một tích tắc đều tràn đầy sát khí !

Lại lặng lẽ một hồi lâu bỗng nhiên Tam Cước La Hán bước tới một bước, giả vờ lộ sơ hở.

Nhạc Hạc không mắc lừa, vẫn không xuất chiêu tấn công.

Tam Cước La Hán mỉm cười, thân hình từ từ uốn cong, hai ngón tay phải chỉ vào ngực của Nhạc Hạc, hình như định xuất chiêu trước.

Nhạc Hạc thấy vậy liền nghiêng mình sang một bên, hai chân tréo nhau, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, thanh kiếm kê sát trước ngực, mỉm cười chờ đợi.

Thì ra chiêu thức của Tam Cước La Hán vừa rồi gọi là " Kim Thiềm Thổ Hồng " ý muốn thăm dò xem Nhạc Hạc có biết hay không, nhưng Nhạc Hạc lại dùng chiêu "Na tra hiến khuyển " chính là tuyệt chiêu để phá giải "Kim Thiềm Thổ Hồng".

Tam Cước La Hán lại mỉm cười, chân phải bước tới một bước, đồng loạt tung ra hai chưởng, chính là tư thế của chiêu " Tiềm long đãi tung".

Nhạc Hạc cầm thanh trường kiếm đâm nghiêng từ trên xuống, là chiêu "Thuận Thủy Thôi Châu".

Tam Cước La Hán thấy không tìm được sơ hở nào, không nhịn được cơn nóng nảy, đột nhiên bùng nổ quát lớn một tiếng, tung mình phóng tới, song chưởng cong như móc thép, nhắm vào Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc vẫn không chút vội vã vung kiếm điểm thẳng về phía trước.

Chiêu kiếm này bề ngoài trông rất tầm thường, thật ra chứa đựng thiên biến vạn hóa, Tam Cước La Hán là một lão giang hồ kinh nghiệm phong phú lẽ nào lại nhìn không ra nên vừa khi thân hình đến gần người của Nhạc Hạc đột nhiên lão ngừng lại, lộn nhào trên không một vòng, hai chân đã nhắm vào đầu của Nhạc Hạc đá tới.

Lão có biệt hiệu là "Tam Cước", công phu lợi hại nhất đương nhiên ở đôi chân, cước pháp biến hóa kỳ ảo vừa nhanh vừa chính xác.

Nhạc Hạc liền lui lại một bước, trường kiếm phóng tới, dùng chiêu "Chuyển thân xạ nện" nhắm vào hông của đối phương.

Nào ngờ mũi kiếm vừa phóng ra, Tam Cước La Hán đột nhiên mất dạng, sau đó lại có một luồng kinh phong tạt vào sau óc.

Nhạc Hạc hoảng hốt liền quát lớn một tiếng, thân trên nghiêng về phía trước vung chán phải đã loạn xạ về phía sau. Không ngờ cú đá tùy cơ ứng biến này lại rất đúng lúc Tam Cước La Hán không muốn cả hai đều bị thương nên đành phải dừng tay thoái lui.

Nhạc Hạc lại không chịu buông tha, sau khi buộc lão thoái lui bằng cú đá loạn xạ, liền quay lại công bằng trường kiếm, một hơi liền tung ra năm kiếm.

Tam Cước La Hán né qua né lại, đến kiếm thứ năm thừa cơ xuất chiêu, sử dụng bản lãnh tuyệt kỹ của lão... Thiên biến vạn hóa liên hoàn cước.

(Thiếu 1 đoạn, trang 125, 126)

hình như máu huyết đều dồn hết lên đầu, đột nhiên la lên một tiếng, thân hình ngã xuống mê man bất tỉnh.

Thiệt Đản Khách Tư Mã Như Long kinh hoảng thất sắc vội vàng bước tới dùng chỉ điểm vào huyết mạch trên cổ tay của lão, sau đó đỡ lão ngồi dậy miệng la hoảng :

- Cát huynh !Cát huynh ! Cát huynh thế nào rồi ?

Lão biết rằng bị chặt đứt một bàn tay chắc chắn không thể khiến Tam Cước La Hán mê man bất tỉnh, nhất định có một nguyên do khác.

Tam Cước La Hán không hề cử động, hình như đã chết rồi.

Tám người áo vàng còn lại đang đứng xung quanh thấy tình hình khác lạ, đều bước tới quan sát, một người trong họ mở mi mắt của Tam Cước La Hán ra xem xét liền nói:

- Chết rồi !

Tư Mã Như Long kinh hãi:

- Chết rồi?

Người áo vàng đó gật đầu :

- Cát huynh vì nóng nảy tức tối, khiến cho tâm mạch tắc nghẽn nên đột nhiên tắc thở.

Tư Mã Như Long buông Tam Cước La Hán xuống, rồi đứng dậy bước về phía Nhạc Hạc, vẻ mặt tràn đầy sát khí trông thấy rợn người.

Nhạc Hạc bình tĩnh tựa như núi Thái sơn, nắm chặt thanh kiếm chờ đợi.

Tư Mã Như Long bước tới cách hắn vài trượng rồi dừng lại, đôi mắt phát ra tia sáng vô cùng sắc bén, lắng nhìn hắn rất lâu mới lạnh lùng lên tiếng :

- Tiểu tử, người khá lắm!

Nhạc Hạc nhún vai:

- Không dám.

Sát khí trên khuôn mặt của Tư Mã Như Long càng nồng hơn, nói từng tiếng một:

- Người hãy xuất chiêu, nếu hôm nay lão phu không giết được người thì không làm người !

Nhạc Hạc cười nói:

- Vậy ta không khách sáo nữa !

Chân trái liền bước đi nửa bước, thanh kiếm đặt dọc trước ngực nhưng vẫn chưa xuất chiêu.

Thần sắc của hắn hoàn toàn trái với Tư Mã Như Long, ung dung bình tĩnh, không một chút nóng nảy !

Trong người của Tư Mã Như Long hình như có một ngọn lửa đang bùng cháy, đôi mắt rực sáng, mười ngón tay không ngừng co vào dang ra, phát ra tiếng kêu "rắc rắc".

Nhạc Hạc đứng yên một hồi lâu đột nhiên thanh trường kiếm vung ra, hắn đã bắt đầu ra tay bằng một chiêu rất tầm thường, "Tiên nhân chỉ lộ".

Tư Mã Như Long buông tiếng cười lớn, vẫn đứng yên bất động.

Nhạc Hạc thấy lão bất động biết rằng lão đã đoán ra chiêu thức mình vừa sử dụng chỉ là hư chiêu nên xuất chiêu nửa chừng lập tức biến hóa, thay vì đâm tới đột nhiên quét ngang nhắm vào eo của đối phương.

Hắn biến chiêu cực nhanh chỉ thấy ánh kiếm sáng lên, thanh kiếm đã đi sát người của Tư Mã Như Long nhưng Tư Mã Như Long vẫn bất động như Thái sơn, chờ đến khi kiếm của hắn sắp chạm vào người mới sang một bước, chưởng phải tung ra nhắm thẳng vào cổ của hắn.

Chưởng phong như đao, vừa nhanh vừa mạnh.

Nhạc Hạc cười to, thân hình hơi nghiêng, trường kiếm gạt nhanh đón lấy chưởng phải của lão, đồng thời chân phải tung liền một cú đá nhắm vào huyệt thái dương của lão.

Tư Mã Như Long ngửa mình lướt nhanh, bỗng chốc lại quay sang bên trái của hắn, chưởng phải tung ra một luồng chưởng phong rất mạnh.

Nhạc Hạc biết rằng lão đã dùng hết công lực, nên không dám chống chọi, vội vàng phóng mình né tránh, rồi từ trên không xuất chiêu thanh kiếm vừa đâm vừa chặt vừa gạt công liền một hơi ba chiêu.

Ba chiêu này nối tiếp mạch lạc với nhau, phát ra âm thanh : "Súu ! Súu ! Súu " rất là chói tai.

Tư Mã Như Long không nhảy ra để né tránh, lão chỉ đứng tại chỗ, vừa ngửa vừa nghiêng vừa cúi, nhưng lại né được cả ba chiêu kiếm và lập tức lão cũng " Vù ! Vù ! Vù ! " tung ra ba quyền, mỗi một quyền đều như một cú sấm sét nhắm thẳng vào yếu điểm của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc cũng không thoái lui, hắn chỉ né tránh bằng cách lượn qua lượn lại như con lươn, vừa lạng lách vừa xuất kiếm tấn công.

Hai người giao đấu với nhau bằng cách đánh có tiến thong lùi, khiến mọi người có mặt đều cảm thấy khiếp đảm rùng rợn, tròng mắt há mồm.

Chỉ thấy chiêu thức của hai người, càng lúc càng nhanh, đến lúc chỉ thấy một vầng ánh kiếm và bóng chưởng lẫn lộn mà chẳng hề thấy bóng người.

Kịch chiến gần một trăm chiêu, bắt đầu mới thấy hơn thua, kiếm pháp của Nhạc Hạc tuy rất thần diệu nhưng ức chế không nổi phách không chưởng dũng mãnh của Tư Mã Như Long, từ từ bị ép lui về phía sau.

Tư Mã Như Long vừa chiếm thượng phong khí thế càng sung mãn, song chưởng liên tục xuất chiêu không để Nhạc Hạc trở tay kịp.

Nhạc Hạc vừa thoái tui vừa bình tĩnh nghênh chiến, nhưng lui được một bước bỗng gót chân vấp phải một viên sỏi trên mặt đất, cú vấp này liền khiến cho hắn mất thăng bằng té ngã ra sau.

Tư Mã Như Long quát lên một tiếng thừa cơ tấn tới, năm ngón tay phải như vuốt chim ưng nhắm ngay vào tim của Nhạc Hạc, ghim mạnh xuống.

Nhạc Hạc la lên mặt tiếng, thanh kiếm đâm thẳng về phía trước, thân hình nhanh chóng lăn sang một bên.

Nhưng hắn đã không thành công, chỉ thấy Tư Mã Như Long vươn cánh tay trái lên, "bụp" một tiếng, đánh rơi thanh kiếm của hắn rồi bước tới một bước, tay phải vẫn với chiêu thức cũ vẫn nhắm vào tim của hắn.

Nhạc Hạc không kịp đứng dậy để chống đỡ, đành phải lăn mình để né tránh một lần nữa.

Tư Mã Như Long không để cho hắn có cơ hội hoàn hồn, đuổi sát bên hắn, lại tung ra một chưởng.

Nhưng đột nhiên toàn thân của hắn rung lên rồi ngưng lại, tay phải đang xuất chiêu bỗng rụt xuống, trên mặt hiện lên một vẻ vô cùng kinh ngạc !

Nhạc Hạc tung mình nhảy ra, bước tới nhặt thanh trường kiếm rồi nhìn quanh mọi người cười nói:

- Còn có vị nào chịu ra tay chỉ giáo?

Tám người áo vàng và mười lăm vị chánh phó hương chủ đều chưng hững không ai đoán được đã xảy ra việc gì.

Nhạc Hạc mỉm cười bước gần đến người của Tư Mã Như Long, chân phải đá nhẹ một cái khiến lão té ngã xuống đất:

- Tại hạ không hề có ý giết người nhưng...

Nói đến đây hiện trường đã tràn ngập tiếng la hét kinh ngạc.

Thì ra sau khi Tư Mã Như Long ngã xuống mọi người mới phát hiện bụng của lão đã bị một thanh trủy thủ đâm vào.

Vì bị đâm vào yếu huyệt nên khi ngã xuống không bao lâu thì đã tắt thở, nhưng khuôn mặt vẫn còn mang vẻ kinh ngạc hình như không tin vào mình sẽ phải chết.

Cả tuyệt cốc bỗng nhiên im lặng như tờ.

Một hồi lâu mới có một người áo vàng cất bước đi ra, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị khó nghe:

- Nhạc Hạc, chiêu thức của người vừa rồi có phải là "cứu mạng bí thủ" mà lệnh sư Thiên Ngoại Quái Tẩu đã truyền dạy cho người... "đồ cùng truy hiện" ?

Nhạc Hạc:

- Không sai !

Người áo vàng đó cười lạnh lùng:

- Tư Mã Như Long bỏ mạng là đúng, lão phải nghĩ đến người còn một tuyệt chiêu cuối cùng này chứ.

Nhạc Hạc:

- Người là ai ?

Người áo vàng đó giở chiếc mặt nạ quỷ ra mỉm cười:

- Cách đây vài tháng chúng ta từng có duyên gặp một lần, người còn nhớ không?

Nhạc Hạc vừa thấy diện mạo của hắn liền ngạc nhiên:

- Là lão !

Thì ra ông lão này là người đã thả câu ở Kim Cốc Đàm cách đây vài tháng, lúc đó Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh biết được " Kim Cốc lão nhân" Từ Công Mỹ là một trong những bần gia của Đặng Thịnh Long liền đến Kim Cốc định tìm " Kim Cốc lão nhân" Từ Công Mỹ để hỏi thăm tin tức của Đặng Thịnh Long.

Đến Kim Cốc Đàm thấy ông lão này đang ngồi thả câu liền đến hỏi thăm chỗ ở của Từ Công Mỹ, lão trả lời rằng Từ Công Mỹ đã chết. Nhạc, Cảnh hai người nghe vậy liền quay lại bỏ đi, việc này đã phai mờ trong trí óc của Nhạc Hạc, bây giờ thấy ông lão này lại là một trong " Thập thường vệ" của Thiên Ma, trong lòng đã đoán biết được lão là ai.

Bây giờ người áo vàng lại buông tiếng cười quái dị:

- Có lẽ tiểu tử người vẫn chưa biết ta là ai, hãy để ta tự giới thiệu...

Nhạc Hạc cất lời :

- Không cần, lão chính là Kim Cốc lão nhân Từ Công Mỹ !

Kim Cốc lão nhân Từ Công Mỹ cười :

- Không sai, tiểu tử người quả nhiên có chút thông minh nên đã đoán đúng.

Nhạc Hạc lướt nhìn bảy người áo vàng còn lại lạnh lùng hỏi :

- Còn một vị Tuý La Hán, có phải cũng ở đây không?

Một người áo vàng chấp tay thi lễ lên tiếng :

- Chính ta đây !

Nhạc Hạc cười lạnh lùng:

- Hai vị cùng với Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, Thần quyền Đặng Thịnh Long nghe nói là những người bạn thân thâm giao đúng không?

Kim Cốc lão nhân:

- Đúng vậy !

Nhạc Hạc:

- Vậy thì tại sao các vị lại giá họa cho Mâu Thiết Sơn?

Kim Cốc lão nhân không trả lời, lại ngửa mặt cười ha hả.

Nhạc Hạc:

- Hừ ! Lão cười gì vậy?

Kim Cốc lão nhân vừa cười vừa nói: _

- Ta cười người đúng là một thằng khờ.

Nhạc Hạc:

- Các người là trưởng giả trong chốn võ lâm nhưng không biết tự trọng giữ mình, cam đành sa đọa làm nanh vuốt cho kẻ khác chẳng lẽ như vậy mới là người thông minh?

Bỗng nhiên Kim Cốc Lão Nhân nghiêm nét mặt lạnh lùng:

- Tiểu tử, ta không định tranh cãi với người, người hãy mau nộp mạng đi ?

Tiếng "đi " vừa dứt người đã phóng tới, chưởng trái vung mạnh nhắm vào mặt của Nhạc Hạc nhanh nhẹn lạ thường hiếm thấy trong võ lâm !

Nhạc Hạc đả cảnh giác từ trước nên không hề nao núng, vừa thấy chưởng tới kiếm liền đưa ra đón lấy chưởng của đối phương mà đâm thẳng.

Kim Cốc Lão Nhân cười lên một tiếng, không hề rút chiêu tránh né mà dùng bàn tay định nắm lấy mũi kiếm của hắn.

Nhạc Hạc thấy vậy liền biết phương pháp của lão là một sát thủ rất lợi hại, liền rút kiếm lại, xô dịch vị trí rồi tung ra một kiếm nhắm vào huyết Phân thủy trên bụng của lão.

Kim Cốc Lão Nhân vẫn không né tránh chưởng phải. " Vù ! " một tiếng vỗ ngược vào ngực của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc thấy lão đối với chiêu kiếm của mình như không hiện hữu, trong lòng lấy làm lạ không tin lão có thể hóa giải vào phút chót, liền nghiêng mình né tránh thế công của lão, thanh kiếm trong tay vẫn không thay đổi, vẫn nhắm thẳng vào huyết Phân thủy trên bụng của lão.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, đúng hạc hấn nghiêng mình né tránh, thanh trường kiếm của hấn đã đâm vào bụng của Kim Cốc lão nhân ?

Nhưng bỗng nhiên hấn cảm thấy thanh trường kiếm như đang đâm vào một vũng bùn, trong lòng hoảng sợ vội vàng vận lực nắm chặt thanh kiếm định rút kiếm thoái lui.

Đúng lúc đó hấn chỉ cảm thấy đau nhói ở huyết tê, tức thì toàn thân mất sức, bủn rủn ngã xuống.

Kim Cốc Lão Nhân rút thanh kiếm đang được lão kẹp ở trong bụng quay ngược mũi kiếm kê vào yết hầu của Nhạc Hạc cười ha hả:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi đã giết Tam Cước La Hán và Thiết Đản Khách, bây giờ chết thì cũng không oán trách gì chứ ?

Dứt lời, liền định vận lực đâm thẳng:

- Từ thường vệ ngừng tay !

Đột nhiên một giọng nói từ Thiên Ma động vọng đến tiếp theo một giọng nói, liền thấy một bóng người từ Thiên Ma động phóng ra:

Chớp mắt, đã phóng đến giữa tuyết cốc, rồi nhẹ nhàng đáp xuống như một con dơi khổng lồ.

Người đó mặc chiếc bào đỏ, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ quý, khắp người phát ra luồng ma khí rợn người.

Nhạc Hạc bị điểm huyết tê nên nằm yên không cử động được nhưng vì người đến đáp xuống trước mặt hấn, nên hấn cũng nhìn thấy, trong lòng thấy ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Hừ ! Chẳng lẽ người này chính là Thiên Ma?

Hai chân vừa chấm đất, liền nói với Kim Cốc lão nhân:

- Giết tên tiểu tử này cũng chẳng có lợi gì, để hắn sống còn có ích !

Kim Cốc Lão Nhân:

- Vậy thì làm sao an ủi linh hồn của Cát Vạn Lý và Tư Mã Như Long?

Người đến:

- Chờ khi bắt được Cảnh Huệ Khanh rồi giết một lượt cũng không muộn !

Kim Cốc Lão Nhân gật đầu.

Người đến quay lại nhìn Nhạc Hạc cười lạnh lùng:

- Nhạc Hạc, tài trí thông minh và dũng khí của hắn thật vượt xa sự tưởng tượng của bốn bang chủ, thật không hổ danh là hậu nhân của Kiếm quân tử Nhạc Nhứt Thực.

Nhạc Hạc cảm thấy giọng nói rất quen thuộc, hình như là người mà hắn rất quen, nhưng nhứt thời không nghĩ ra là ai, liền lên tiếng hỏi:

- Người chính là Thiên Ma?

Người đến gật đầu :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc:

- Người có dám giở mặt nạ ra không?

Thiên Ma:

- Được, chỉ cần người thành thật trả lời vài câu hỏi của ta.

Nhạc Hạc:

- Người cứ hỏi, nếu thấy trả lời được ta không để người thất vọng.

Thiên Ma:

- Tại sao người biết được địa điểm của Thiên Ma Cốc?

Nhạc Hạc:

- Do Phạm quế Anh tiết lộ trước lúc chết.

Thiên Ma:

- ả tiện nhân đáng chết, ta đã biết trước ả không thể tin tưởng được !

Nhạc Hạc cười lạnh lùng:

- Nếu như người không phải là người đến giết Âu Dương Trường Phong thì ả vẫn là bộ hạ trung thành của người.

Thiên Ma hừ một tiếng lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người và Cảnh Huệ Khanh từ Ngô trang thẳng đến đây?

Nhạc Hạc:

- Không sai.

Thiên Ma cười:

- Tốt lắm, nghĩa là ngoài hai người ra không có người thứ ba biết được nơi này.

Nhạc Hạc:

- Lập tức sẽ có người biết.

Thiên Ma cười ha hả:

- Không, bí mật của bốn cốc tuyệt đối không thể để lộ, vì sau khi tiểu tử người vào cốc ta đã phái người ra cốc lùng bắt, dù sao ả cũng chỉ là một a hoàn lại phải mang theo Lăng tử Trương Thanh không thể nào đi xa được, người của ta chắc chắn bắt được ả về đây.

Nhạc Hạc:

- Người hỏi xong chưa?

Thiên Ma:

- Xong rồi.

Nhạc Hạc:

- Vậy thì hãy gỡ mặt nạ của người ra đi.

Thiên Ma:

- Người không định suy nghĩ kỹ à?

Nhạc Hạc:

- Suy nghĩ điều gì?

Thiên Ma:

- Sau khi nhìn thấy diện mạo của ta thì người sẽ phải chết.

Nhạc Hạc:

- Ta đã rơi vào tay của người như cá nằm trên thớt, cái chết chỉ còn là việc sớm hay muộn mà thôi, bây giờ ta chỉ hy vọng được biết rõ mọi việc.

Thiên Ma gật đầu cười:

- Được, người sẽ tạ tội nguyện.

Dứt lời liền gỡ chiếc mặt nạ quỷ ra, ném sang một bên.

Tướng mạo của hắn chẳng có gì đặc biệt chỉ là một khuôn mặt gầy xanh xao bình thường, nhưng khi Nhạc Hạc vừa nhìn thấy lại kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, một hồi lâu vẫn chưa lên tiếng được.

Thì ra nhân vật Thiên Ma đang gây sóng nổi gió, làm đảo lộn cả võ lâm, quả thật là một nhân vật rất quen thuộc với hắn.

Thiên Ma chính là chưởng môn của phái Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn mà ngày Trùng cửu năm ngoái tại quỷ bảo !

Nhạc Hạc thật sự không dám tin vào đôi mắt của mình, sau khi nhìn chăm chăm vào đối phương một hồi lâu, mới thất thanh:

- Người... người chưa chết à?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn ngửa mặt cười ha hả:

- Ngạc nhiên lắm phải không?

Nhạc Hạc kích động:

- Ta không hiểu.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười:

- Còn nhiều việc nữa người cũng không hiểu, lão phu có thể giải thích với người từng việc một !

Ngừng một lát nở một nụ cười gian xảo, nói tiếp :

- Trước hết điều mà người không hiểu là lão phu là chưởng môn của phái Bạch Hạc lại là một trong năm vị minh chủ của Ngũ lão hội, tại sao lại ruồng bỏ danh dự và địa vị sẵn có để lập ra Thiên Ma làm đảo lộn võ lâm đúng không?

Nhạc Hạc:

- Vì lý do gì?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Có hai lý do, thứ nhất Ngũ lão hội do năm vị chưởng môn cùng nắm giữ, đâu được thoải mái và uy quyền khi chỉ do một mình ta nắm giữ, thứ hai có một vị đại thần đương triều mưu phản căn dặn lão phu chiêu mộ võ lâm cao thủ để giúp sức, sau khi thành công sẽ để cho lão phu thống lĩnh ba quân, lão phu nghĩ rằng chức vụ này cao hơn gấp ngàn lần so với chưởng môn nên đã đồng ý.

Nhạc Hạc hoảng sợ:

- Vị đại thần đó là ai?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Không thể tiết lộ được, nhưng dù người có biết cũng chẳng có quan hệ gì, vì người đó đã chết khi ý nguyện chưa thành, đã lìa đời cách đây ba tháng vì bệnh nặng, đây quả là một đả kích vô tình đối với lão phu, khiến lão phu chới với trên lưng cọp.

Nhạc Hạc:

- Chới với trên lưng cọp?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn khẽ cười:

- Đáng lẽ lão phu dự định tiêu diệt Ngũ lão hội nên sách hoạch mưu hại tứ lão và ngầm lập ra Thiên Ma bang, đồng thời biến bản thân thành một người "đã chết", không ngờ trước lúc khởi sự, vị đại thần đó bỗng nhiên bịnh chết cho nên tất cả kế hoạch của lão phu đã không còn mục đích càng khiến lão phu chới với thêm là không thể xuất hiện trong chốn võ lâm với cái tên Mâu Thiết Sơn được nữa, đành phải tiếp tục đóng vai Thiên Ma, nên mới gọi là chới với trên lưng cọp !

Nhạc Hạc:

- Năm xưa phụ thân của tại hạ bị hại, việc đó xảy ra như thế nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Lão phu giết hại linh tôn đó là việc làm theo mệnh lệnh chứ không phải do tư thù !

Nhạc Hạc vừa nghe được lão chính là hung thủ đã giết hại phụ thân, máu huyết toàn thân lập tức sôi lên, cắn răng:

- Sao gọi là làm theo mệnh lệnh?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Vị đại thần đó cách đây mười năm đã có kế hoạch tạo phản. Lúc đó hẳn phải người đến gặp linh tôn mong được giúp sức, vì linh tôn là một cao thủ cái thế vô song,

nếu được hấn ra sức giúp đỡ, việc tạo phản sẽ chắc chắn thành công, không ngờ linh tôn chẳng những không đồng ý, mà còn nhục mạ tên sứ giả một phen, vị đại thần đó liền tìm đến lão phu và yêu cầu lão phu trừ khử linh tôn tiết lộ bí mật của hấn, lão phu tự biết rằng bằng sức lực của riêng mình không thể nào triệt hạ linh tôn nên đã mời thêm bốn người.

Nhạc Hạc cắt ngang hỏi:

- Bốn người đó là ai?

Tam Xích Pha Mâu Thiết Sơn:

- Một là Tuý La Hán giả dạng chưởng môn Thiếu Lâm, hai là Tư Mã Như Long giả dạng chưởng môn Võ Đang, ba là Kim Cốc Lão Nhân giả dạng chưởng môn Huỳnh Sơn, bốn là Vạn Diệu ni cô... đã chết cách đây hai năm giả dạng chưởng môn Thanh Liên.

Lão ngừng một lát mỉm cười tiếp:

- Vì lão phu là một trong Ngũ lão, nên dễ dàng lấy cấp một vuông " Ngũ lão linh tiên", giả danh Ngũ lão để mời linh tôn đến gặp mặt tại Ngũ lão, rồi ra tay giết hại.

Nhạc Hạc giận đến nổi điên, định lập tức bước tới móc tim của lão ra nhưng vì đã bị điểm huyết không thể cử động, đành nén cơn giận trầm giọng :

- Sau đó, suốt thời gian mười năm tại sao vị đại thần đó không khởi sự tạo phản?

Tam Xích Phan Mâu Thiết Sơn:

- Vì hấn gặp một vài khó khăn chưa thể giải quyết được, nên án binh bất động cho đến khi cách đây hơn một năm, hấn nghĩ rằng thời cơ đã sắp chín mùi liền thông báo cho lão phu lập ra Thiên Ma bang để sẵn sàng. Vừa đúng lúc đó lão phu biết người đang ra tay truy tìm hung thủ đã sát hại linh tôn, sau đó lại thấy người cải danh là Châu Chính Hiên đến Bạch Hạch Sơn Trang để bái sư, lão phu biết ý định của người liền tương kế tựu kế nhận người làm đồ đệ sau đó việc người cùng Cảnh Huệ Khanh đặt kế hoạch lừa gạt Ngũ lão đến quỹ bảo, lão phu cũng sớm biết được, lão phu liền quyết định thừa cơ trừ khử tứ lão trong đại sảnh của quỹ bảo, lão phu đã hạ độc giết chết tứ lão rồi chính lão phu cũng giả chết.

Nhạc Hạc nhớ lại việc xảy ra ở quỹ bảo hôm nọ lại cắt ngang :

- Nhưng đến khi bọn ta xuống núi, thi thể của lão vẫn còn nằm trong đại sảnh, vậy hôm đó ai đã lợi dụng sợi dây của bọn ta để rời khỏi tuyệt phong?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn dùng tay chỉ Kim Cốc Lão Nhân:

- Kim Cốc Lão Nhân ! Lão đã đến quý bảo trước các người, mai phục trong bảo để tiếp ứng, sau đó thấy mọi việc đều tiến hành thuận lợi lão liền rời khỏi tuyệt phong trước. Trước khi rời khỏi cố tình đề chữ trên vách đứng, khiến các người lầm tưởng rằng hung thủ là Thần quyền Đặng Thịnh Long !

Nhạc Hạc:

- Sau đó lão rời khỏi tuyệt phong bằng cách nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười:

- Rất đơn giản, lão phu đã chuẩn bị sẵn một sợi dây, sau khi các người xuống núi không bao lâu lão phu cũng xuống theo.

Dứt lời giữa mặt cười to không ngừng.

Nhạc Hạc quát:

- Lão thất phu ! Người đừng đắc ý, tuy ta không giết được người, nhưng thiên lý tuần hoàn, quả báo nhãn tiền, ta tin rằng lão cũng sắp chết đến nơi rồi !

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn vẫn cười to:

- Lão phu quả là tội ác tà trời nhưng Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn đã chết lão phu đâu còn sợ gì nữa !

Lão cười to một hồi đột nhiên quay lại nói với các chánh phó hương chủ bằng giọng nói nghiêm nghị:

- Chủ vị, trước đây chủ vị cũng không biết Thiên Ma là ai, giờ đây chủ vị đã biết, sau này có chịu tiếp tục đi theo lão phu hay không?

Các chánh phó hương chủ đồng loạt nghiêng mình:

- Tại hạ nguyện trung thành đi theo bang chủ !

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Tốt lắm ! Lão phu đã quyết định tấn công Ngũ lão hội, nếu khởi sự thành công sẽ luận công tưởng thưởng, tuyệt nhiên không bạc đãi các người, bây giờ hãy áp giải tên tiểu tử này vào thủy lao!

Liền có hai vị hương chủ bước tới đỡ Nhạc Hạc dậy, vừa định bước đi, bỗng có một người từ miệng cốc chạy nhanh tới, báo cáo với Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Khởi bẩm bang chủ, Lãng tử Trương Thanh đã trốn thoát trở về !

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn liền phán chấn hỏi:

- ô ! Hấn đang ở đâu?

Người đó trả lời:

- Hiện ở bên ngoài vì hấn đã mất tín vật, thủ môn thần không cho hấn vào !

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn:

- Truyền lệnh cho hấn vào đây.

Người đó nhận lệnh liền phóng nhanh ra ngoài.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn tiếp tục ra hiệu cho hai vị hương chủ khoan giải Nhạc Hạc vào thủy lao rồi nhìn Nhạc Hạc cười:

- Nhạc Hạc, người đã bại trận hoàn toàn, Lãng tử Trương Thanh đã trốn thoát trở về, Cảnh Huệ Khanh chắc không dám một mình đến Ngũ lão huyệt mà sẽ lén vào cốc để cứu người, phen này sớm muộn ả cũng sẽ bị bốn bang tóm cổ !

Nhạc Hạc lặng lẽ không lên tiếng.

Hấn không hiểu tại sao Cảnh Huệ Khanh lại sợ ý như vậy, để cho Lãng tử Trương Thanh trốn thoát, đây quả là một sai lầm nghiêm trọng nhất, nếu không để Trương Thanh trốn thoát, hấn vẫn còn một tia hy vọng, bây giờ thì không còn cơ hội gì nữa.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn thấy hấn lặng thinh, liền quay sang nói với Kim Cốc Lão Nhân:

- Những người được phái đi truy bắt Cảnh Huệ Khanh tại sao cũng chưa có tin tức?

Kim Cốc lão Nhân:

- Bỗng chủ chỉ phái đi có mười người, e rằng không đủ vì Cửu Cung Sơn rộng hơn mấy trăm dặm

Tam Xích Phan Mâu Thiết Sơn:

- A đầu đó chắc chưa đi xa đâu, để chút nữa hỏi lại Trương phó hương chủ, sau đó sẽ định đoạt.

